

BABIÄEKY SE NEZAPOMÄ•NAJÄ•

PÄjtek, 31 Ä•ervenec 2009

Daniela mi poslala pár témat na Ä•lánek; nejmíc mä› zaujalo téma návštÄ›v u babiÄ•ky, ale místo nÄ›jaké úvahy nad tímto námÄ›tem jsem si vybavila své vlastní vzpomínky a záÄ›itky. Milosrdný Ä•as ohladil všechny hrany a já zjistila, Ä›e i takové vÄ›ci, které jsem od babiÄ•ek tenkrát nemohla zkousnout a pÄ™ipadaly mi dÄ›snÄ› nespravedlivé a pÄ™ímo strašné, jsou najednou jakoby zamlÄ›né a k pousmání.

Dívám se na vše úplnÄ› jinýma oÄ•ima neÄ¾ pÄ™edtím a jsem za to ráda. Najednou je dÄ›tství jedno velké a vzpomínky jsou dÄ›snÄ› fajn. A tak je to se vším v našem Ä›ivotÄ›. S odstupem se všechno zdá jít lepší, a to je dobÄ™e. Ze svého dÄ›tství si naštÄ›stí pamatuji obÄ› své babiÄ•ky. Ta z otcovy strany byla strašnÄ› hodná, mä›la mä› moc ráda, nÄ›kdy aÄ¾ pÄ™íliš, chodila se mnou buÄ• ona, dÄ›da, nebo teta (babiÄ› svobodná sestra), na dlouhé procházky, Ä•etla mi pohádky, ráda mä› pozorovala, kdyÄ¾ jsem malovala a já jí u toho malování vyprávÄ›la vÄ›dy pÄ™íbÄ›hy o tom, co maluji, a babiÄ•ka to pilnÄ› sepisovala do sešitku a dokládala k tomu mé obrázky. Schovávala si na památku i mé školní výkresy, Ä¾ákovské kníÄ¾ky a všechno, co nÄ›jak souviselo se mnou. Prázdniny jsem trávila s touto babiÄ•kou a dÄ›dou kaÄ›dý rok stejnÄ›, deset dní v OstruÄ›né v Jeseníkách deset dní nÄ›kde ve Vysokých Tatrách, a to aÄ¾ do mých šestnácti let. Druhá babiÄ•ka byla mä›stská, vÄ›la v kuchyni za stolem a kdyÄ¾ jsme k ní pÄ™ílišli na návštÄ›vu, tak chtÄ›la, abychom k ní pÄ™ílišli (všechny vnuÄ•ata) a chtÄ›la pusu. SedÄ›la tam jako generál, nÄ›jak se neumÄ›la usmívat, a nikdo z nás tam za ní nechtÄ›l chodit, protoÄ› jsme jí nechtÄ›li dávat pusu na povel. Nikdy s námi nikam nešla, byla prostÄ› taková úplnÄ› jiná a kdyÄ¾ nám dávala na vánoce dárky, vÄ›dy koupila nÄ›co stejného mnÄ› i mým tÄ™em sestÄ™enicím. Byly jsme jako schodeÄ•ky, v rozmezí tÄ™ech let, takÄ› skoro stejnÄ› velké, a tak jsme dostávaly stejné halenky, stejné kalhoty, stejná trika, stejné knihy a nikdy Ä¾ádné hraÄ•ky nebo parádu. Všech pÄ›t dílÄ› F.L.VÄ›ka od Jirásků jsem dostala v deseti letech – úplnÄ› mä› jímala hrÄ›za, kdyÄ¾ jsem ty bichle vidÄ›la, a protoÄ› jsem byla odjakÄ›iva velká Ä•tenáÄ™ka, zkoušela jsem se proÄ›st i tímto kalibrem, ale marnÄ›. Po mnoha letech jsme se s tetou a sestÄ™enkami shodly, Ä› s mámou na tom byla ještÄ› relativnÄ› dobÄ™e, ale teta s holkama dostaly to samé vlastnÄ› tÄ™íkrát, a kdyÄ¾ tu hrÄ›za odnášeli od babiÄ•ky, tak strejda se prý prohýbal pod tou tíhou a celou dobu nadával, Ä›e je stokrát lepší Ä•íst detektivky a jiný brak, protoÄ› na váhu se to nedá vÄ›bec srovnat. NaštÄ›stí to mä›li domÄ› blízko. Ta hrÄ›za z F.L.VÄ›ka v nás zÄ›stala navÄ›dy, knihy sice mám poÄ™ád srovnané v knihovnÄ›, leÄ• nikdy více jsem se do nich nepodívala. VlastnÄ› bych lhala, jednou ano, kdyÄ¾ jsem si lisovala kytíÄ•ky na jednu kolÄ› pro babiÄ•ku – samozÄ™ejmÄ›, Ä›e pÄ™í druhou. K první babiÄ•ce jsem se strašnÄ› ráda vracela, i se svými dÄ›tmi. Byla tou nejlaskavÄ›jší a nejhodnÄ›jší prababiÄ•kou, nÄ›kdy je aÄ¾ rozmazlovala, ale tak nÄ›jak si pÄ™edstavuji, Ä›e by babiÄ•ka mä›la fungovat jsem jí to za zlé nemÄ›la. K druhé babiÄ•ce se mi pozdÄ›ji s dÄ›tmi nechtÄ›lo, uÄ¾ jen z toho dÄ›vodu, Ä›e i po nich vyÄ›dadoval stejnou proceduru jako za nás – pusu na uvítanou. A hlavnÄ› syn, kdyÄ¾ byl úplnÄ› malý, se jí bál, a ona zaÄ•ala hartusit a zlobit se, takÄ› se jí bál ještÄ› víc. No, prostÄ› to s dÄ›tmi neumÄ›la, nebo nechtÄ›la, nebo nebyla ten typ. dÄ›da, mä›stský, byl docela fajn, i kdyÄ¾ si ho moc nepamatuji. Pamatuji jen, Ä›e dÄ›lával v Seliku a nÄ›kdy jsem se sestÄ™em za ním chodila do práce, byl vrátný a nosíval nám vÄ›dy sirup v takové hezké umÄ›lohmotné bandasce, který jsem ale nesmä›la doma moc pít, protoÄ› byl sladký a škodil zubÄ™m, jak Ä™íkala moje první babiÄ•ka. TakÄ› jsem sirup pila u tety na návštÄ›vÄ›, protoÄ› teta to holkám nezakazovala a zuby holky nemÄ›ly taky výraznÄ›ji zkaÄ›né neÄ¾ A ještÄ› jsme za dÄ›dou chodily do hospody, vÄ›dycky nám koupil kofolu a oÄ™íšky, ale to jsem nesmä›la té mÄ› hodné babiÄ•ce Ä™íct, protoÄ› by jí hrÄ›za za jímala, kdyby vÄ›dÄ›la, Ä›e jsem byla v hospodÄ›, kde se pije a kouÄ™í. Babi uÄ›itelka z uÄ›itelské rodiny do tÄ™etího kolena, a dokonce jí pohoršoval i její bratranec, akademický malíÄ™, protoÄ¾ malíÄ™em znamenalo vést neÄ™estný Ä›ivot. A tak jsem nesmä›la chodit na výtvarku do lidušky a závidÄ›la ostatním dÄ›tem, co tam chodily. DÄ›da umÄ™el, kdyÄ¾ mi bylo jedenáct. BabiÄ•ka se jednou proÄ™ekla, Ä›e se to dalo Ä•ekat, Ä›e k smrti, a já jí to nevÄ™řila, protoÄ› to byl pÄ™íce jen fajn dÄ›da, co nám v hospodÄ› tajnÄ› kupoval sodovky a buráky. té mé první babiÄ•ky byl úplnÄ› jiný. Jezdil na kole, chodil s námi na švéÄ•áky“ do bunkru, na tÄ™ešnÄ›, k vodÄ›, do lesa na houby, pivo si dával jen výjimeÄ•nÄ›, vÄ›tinou na dovolené v OstruÄ›né, kde jsme chodili na obÄ›dy do hostince a tak si po obÄ›dÄ› dával jedno pivo. V Tatrách si ho nedal snad ani jednou. Spolu se mnou a dÄ›dou na ty návše výlety chodily i moje kamarádky, byla nás vÄ›dycky celá tlupa a dÄ›da vykládal pÄ™íbÄ›hy o zlodÄ›jích, Ä•etnících, pašerácích, vojácích a dobyvatelích, podle toho, kde jsme zrovna byli, ale nejparádnÄ›jší byly návše debaty o UFO a létajících talíÄ™ích, kdy jsme se dohadovali, co to je tam na nebi, jestli letadlo nebo mimozemšÄ›ani, jestli nás vidí a Ä•ím nás pozorují, jaké mají pÄ™ístroje a jak dovedou na tu dálku Ä•íst návše myšlenky, a pÄ™íto jsme zkoušeli, jestli to umíme my, a hádali si navzájem, kdo na co zrovna myslí. A já se odjakÄ›iva tÄ›šila na dobu, kdy budu babiÄ•kou a budu se svými vnuÄ•aty podnikat taky takové výlety, budeme jezdit na prázdniny do OstruÄ›né a jak s nimi budu trávit co nejmíc Ä•asu a budeme spolu kout pikle. A hlavnÄ› jim nebudu kupovat návšem stejné vÄ›ci, nebudu jim dávat tÄ›Ä¾ké a objemné knihy, ale takové, jaké je budou zajímat. Jakou jsem mä›la radost ze všech tÄ™í dílÄ› o Neználcovi, které jsem si do té doby jen pÄ›jÄ›ovala v knihovnÄ› a Ä•etla poÄ™í dokola! Dnes uÄ¾ jsou mí prarodiÄ•e po smrti všichni. Ale nejmíc ze všech mi chybí má první babiÄ•ka. Vlas

poznala jen mé starší dceři a já bych jí tak moc ráda ukázala i tu mou poslední dcerku, na benjamínku, chtěla bych jí ukázat, jak jsem šťastná a jak je malá a milá. A tak nezbyvá než vstát, a sešora včasně vidí a je na mým strážným andělem. Škoda, že nejde vrátit čas. Určitě bych jí je ukázala, chtěla bych jí ukázat, že ji mám moc a moc ráda, a chtěla bych se pochlubit tím pravou dědičkou. Víím jistě, že radost jak já a že by byla šťastná se mnou. Pavla Vodoměrka